

Ik verlangde naar kaal, klein

Zanger en dichter Huub van der Lubbe (Amsterdam, 1953) doet het even zonder De Dijk. Hij maakte een solotournee langs kleine theaters en nam een solo-album op. „Nu ben ik toe aan nuancering en reflectie.”

tekst AMANDA KUYPER, foto RINGEL GOSLINGA

De Dijk

„Niets loopt zoals je had gedacht. Ik zou dit jaar toneel gaan spelen bij het theatergezelschap NTGent, met actrice Els Dottermans. Dat leek me heerlijk. Niet met De Dijk op pad, niet in Nederland. Een beetje in den vreemde rondhangen, in de luwte werken.

„Toen ik het geregeld had met De Dijk – voor dat hele apparaat wordt het dan ook een heel ander jaar – schoof NTGent het plan op naar 2015. Ik kijk nu aan tegen een vrij jaar, op twee maanden na dan – in februari en maart sta nog in het theater met mijn liedjes- en dichtprogramma *Iemand als jij*, waarmee ik vorig jaar begon.”

Solo

„Mijn platenlabel moedigde me aan een solo-cd op te nemen. Ik heb er eigenlijk nooit genoeg vertrouwen voor gehad om alleen iets op te gaan nemen. De Dijk heeft al dertig jaar zo zijn eigen geluid. Maar ik voel dat ik zelf nog meer te zeggen heb. En dat hoeft niet luidruchtig. Al is De Dijk veel ingetogener geworden dan een jaar of tien terug.

„Ik verlangde naar kaal, klein. Een gitaar, een enkel basje en verder niets. Stel zoiets aan de band voor, en de pianist, drummer en blazers gaan muiten. ‘En wij dan?’ Logisch.

„Vorig jaar trok ik in mijn eentje langs theaters in een kleine toer. Wat een genoeg. Er wordt anders geluisterd. Met alleen zang en gitaar is het intiem. De mensen komen naar je toe met vragen over de betekenis van een liedje. Bij een concert van De Dijk is het uitbundiger. In een biertent of feesthal gaat het gaat niet om de tekst.”

Compromisband

„Zingen bij De Dijk – dát ken ik. Dat andere daagt me nu meer uit. Ik nam voor het eerst alle beslissingen. De Dijk is geen compromisband. Het beste idee wint. Maar het geluid van onze platen heeft duidelijke kaders. Zo beginnen we niet aan een nummer zonder een goede drumpartij.

„Op mijn cd gaat het om gitaar, melodie en tekst. Heel eenvoudig, bijna singer/songwriterachtig. Met gastmusici die luisterden naar de inhoud van het liedje.

„Het benaderen van musici vond ik spannend. Ik was bang dat ze hard moesten lachen om mijn stuntelige gitaarspel. De status van bekende zanger telt misschien voor anderen, maar niet voor jezelf. Je maakt maar één keer je eerste solo-plaat.”

Kwetsbaar

„*Zoek Je Ooit Iemand met Uitstaande Oren* is een kwetsbaar liedje. Ik schreef het vijftien jaar geleden. ‘Die jongen met die uitstaande oren en droevige blik’, dat was ik. Het is nooit opgenomen, maar we spelen het soms live.

„Op mijn nieuwe cd ga ik een stap verder qua gevoel. Het is het soort bekenenis die niet bij De Dijk past. Te particulier – zeggen de jongens dan.”

„Rock-‘n’-roll; genre van bluf en macho. De Golden Earring vond ons vroeger maar watjes. Het is niet stoer om te zeggen dat je ‘nergens goed voor bent’. In rock overdrijf je, je bent de beste.”

Oude rockers

„Als rock betekent: gescheurde spijkerbroeken, puntschoenen, nachtenlang zuipen, achter de wijven aan, drugsgebruik, dan ben ik geen rock. Oké, niet meer. Maar als het gaat om waarachtigheid en vitaliteit, een leven in muziek, dan ben ik het wel. Maar ik vind: evolueer dan mee met je leeftijd. Je ziet oude rockers soms zo blijven hangen; met dunner wordend lang haar en kleding van toen. Ik ben zanger geworden om niet vast te zitten aan conventies. Dan moet je niet zelf het cliché worden.”

Nederrock

„De Dijk stond aan het begin van de Nederrock. De symbolen moesten nog gecreëerd worden. We zetten het ‘bloedend hart’ op de kaart. De grote scenario’s werden uitgewerkt: ik ben verliefd, zij is bij me weg en ik werd vanmorgen wakker en voelde me klote. Dat is inmiddels allemaal

wel gezegd. Nu ben ik toe aan nuancering en reflectie. Een kleiner penseeltje. De grote schilderkiest van De Dijk is even opgeborgen.

„Laatst, in het Poesjkin Museum in Moskou, stond ik te huilen bij piepkleine pentekeningetjes van berkenbosjes. Ik werd plots overvallen door een soort ontroering.”

Dichten

„Aan het einde van het jaar neem ik al mijn krabbels uit mijn notitieboekjes door. Het begint bij één regeltje. Kijk hier staat iets: ‘Ik zing niemand naar de bek, ik ben alleen mijn eigen gek’. Het kán wat zijn.

„Ik heb nu een aantal dichtbundels gepubliceerd, in 2010 was de laatste: *Guichelheil*. Nog een poëziebundel ga ik mezelf nu niet opleggen. Uitgever Vic van de Reijt maakt graag weer een afspraak. Dat houd ik wat af. Want ik weet hoe ik daarvan kom: met weer een deadline voor een nieuwe bundel. En ik wil nu eens iets maken dat vanzelf is ontstaan, zonder dat iemand er op wacht.”

Vrouw

„De perfecte ode aan een vrouw; wat heb ik al veel pogingen gedaan. Met mijn vrouw in gedachten, of mijn dochter. Maar als het te veel aan hen gebonden is, gaat het als lied de mist in. *Met Ze Is Een Vrouw* ben ik blij. Rijmtechnisch gesproken valt er maar weinig origineels te vinden waar je ‘vrouw’ op laat rijmen. ‘Is er iets mooiers dan een vrouw, ik dacht het niet, ik dacht aan jou’, zong ik op de vorige Dijk-cd. ‘Ze is een vrouw, dat luister nauw’, vond ik nu. Het is kostbaar tussen man en vrouw, maar vergt subtiliteit. Dat moet je ook maar doorrijgen, als man.”

Kerkkoor

„Laatst was ik in De Nieuwe Liefde in Amsterdam op een poëziemiddag rond Slauerhoff. Ik vind zijn werk erg mooi. Dat gebouw was het parochiegebouw van de inmiddels gesloopte kerk De Liefde. Mijn vader, die heel mooi kon zingen, zat daar in een kerkkoor. Mijn oudere broer Hans, die ook in De Dijk zit, en ik mochten mee naar de mis op zondag. Zaten we bij het koor bovenin de kerk en zagen we die grote mannen zingen. Dat maakt indruk.

„Bij het koor was een lossere sfeer dan beneden bij de mensen die luisterden naar de mis. Er werden grapjes gemaakt. Ik heb daar geleerd dat je maar beter kunt spelen op het feest, dan dat je eraan meedoet. Als muzikant zie je de achterkant van de happening. Daar is het echter.”

Toneel

„Mijn ouders ontmoetten elkaar bij het amateurtoneel. Als vijfjarige deed ik een keer mee. Pas in de zesde van het gymnasium vroeg ik mij af wat ik nu eindelijk wilde na mijn eindexamen. Ik werd afgewezen aan de Toneelschool en ging Nederlands studeren. Ik woonde op een boot op de gracht. Na vier jaar, de studie was nog niet af, ging ik een opleiding volgen tot regisseur op de Theaterschool. Die namen me wél aan.

„Ik regisseerde een paar stukken maar zette een punt achter die opleiding. Ik voelde me goed in de muziek en wist dat ik met mijn net opgerichte bandje De Dijk gelukkiger zou worden dan als regisseur. De Dijk, dat was camaraderie, samen iets maken, gepassioneerdeheid, op het podium staan. En ja, steeds weer aandacht, van meisjes natuurlijk.”

Podiumclown

„Bij Stampij, mijn band voor De Dijk, was ik een entertainer. Ik strooide confetti, blies op toeters en rende heen en weer. Een clown die zich stond uit te sloven om te verbloemen dat hij nog niet kon zingen. Bij De Dijk liet ik de clown los en zong eigen liedjes.

„Het was grotestadsmuziek. Ik had een antenne voor wat er leefde. Nummers als *Knockout*. Dat wilde je; verpletterd worden door het leven, een vrouw. Maar we hadden ook oog voor de wereld; de jaren-tachtigrellen rondom de ontruiming van kraakpanden, de neutronenbommen. We wilden wel een statement maken – net zoals de Lennons en de Dylans. Niet de moed verliezen, solidariteit en samen dansen. De overtuiging dat dát zoden aan de dijk zet, is inmiddels wat afgenomen.”